

РЕШЕНИЕ

№ 3421

гр. София, 02.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **952** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), предявен от Г. Й. К. против Дирекцията за национален строителен контрол (Д.). Претендира се обезщетяване на имуществени вреди в размер на 13600 лв. за периода от 01.03.2008г. до 06.08.2009г., и неимуществени вреди в размер на 7000 лв., ведно със законната лихва от 01.02.2010г. до окончателно изплащане на обезщетението. Твърди се настъпване на тези вреди в резултат от издаването на заповед № ДК-23-16/14.02.2008г. на началника на Столична регионална дирекция за национален строителен контрол (СРДНСК). Имуствените вреди се изразяват в лишаването от ползване на собствен на ищцата обект, поради забраната, наложена с горепосочената заповед на началника на СРДНСК, а неимуществените – причинени от същата странадие, неудобство, стрес, отразили се на здравословното състояние и начина на живот на ищцата.

Ответникът в писмено становище оспорва иска като неоснователен; излага и доводи в насока липсата на правосубектност на СРДНСК, сега сектор С. (след промените, направени с Постановление на Министерския съвет № 5/20.01.2010г., в сила от 26.01.2010г.).

Представителят на С градска прокуратура изразява становище, че исковата претенция е доказана и моли да бъде уважена.

След като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото

доказателства, съдът в настоящия състав намира следното от фактическа и правна страна. Искът е допустим, доколкото се основава на твърдение за претърпени вреди от административен акт, отменен като незаконосъобразен; насочен е срещу надлежен ответник по смисъла на чл.203 АПК, тъй като съгласно чл.221, ал.1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), Д. е юридическо лице, а началникът на СРДНСК е длъжностно лице от структурата на дирекцията, видно от разпоредбите на същия закон и Устройствения правилник на Д.. Разгледан по същество, искът е отчасти основателен.

Установява се от приетите по делото преписи от решение № 1/19.02.2009г. по адм. д. № 3120/2008г. на Административен съд С. град, Второ отделение, 27 състав и решение № 10335/06.08.2009г. на Върховния административен съд, II отделение, че е била отменена с окончателен съдебен акт заповед № ДК-23-16/14.02.2008г. на началника на СРДНСК, като незаконосъобразна. Със същата заповед е било забранено ползването на терапевтичен кабинет, находящ се в обект – съпругеска имуществена общност на ищцата и съпруга й. В същия апартамент е била регистрирана амбулатория за извънболнична дентална помощ, видно и от приетите в настоящето производство писмени доказателства. Не се оспорва от ответника, че заповедта е била изпълнена; поради това, съдът приема, че ищцата не е използвала кабинета си в периода до отмяната на същата заповед със съдебно решение, влязло в сила на 06.08.2009г.

Това обстоятелство се установява и от показанията на свидетелката А С. Независимо от обстоятелството, че свидетелката работи от дълги години в практиката на ищцата, съдът в настоящия състав при изслушването на показанията не намери признаци същите показания да са повлияни от междуличностни отношения и поради това ги възприема като обективни и съответстващи на останалите доказателства по делото.

Основателността на иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обусловена от установяването на следните предпоставки: съществуване на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод административна дейност; претърпяване на вреди; наличие на пряка причинно-следствена връзка между първите две. Както беше посочено по-горе, установява се в случая, че издадената заповед за забрана ползването на обекта, в който ищцата е имала установена дентална практика, е била отменена като незаконосъобразна.

По делото е прието заключение на съдебно-оценителна експертиза, което съдът възприема като обективно, компетентно и неоспорено от страните. Съгласно заключението, средният размер на наема за имот, аналогичен на обекта на забрана за ползване, в периода от 01.03.2008г. до 06.08.2009г. е общо 7363 лв., определен въз основа на месечен наем за 2008г. – средно 387 лв., а за 2009г. – 378 лв. Тъй като ищцата е била лишена от ползването на обекта в този период, дължи й се обезщетение в размер на наема за него; поради това, съдът приема, че искът за обезщетяване на имуществените вреди е доказан до размера от 7363лв. Тъй като ползването на обекта е било забранено с горепосочената заповед на началника на СРДНСК, съдът приема, че е налице пряка причинно-следствена връзка между отменения като

незаконосъобразен индивидуален административен акт и неизползването на обекта. Ето защо, искът е и основателен.

Относно неимуществените вреди съдът намира, че искът за обезщетяването им е отчасти основателен и доказан. Установява се от свидетелските показания, че ищцата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, нарушаване нормалния режим на работата в практиката и свързаните с това негативни изживявания. В тази връзка е необходимо да се отбележи и, че изискването за законност и стабилитет на административните актове имат за цел и избягването на подобни неблагоприятни последици за гражданите. Ето защо, съдът намира за установен факта на тези вреди и пряката причинно-следствена връзка между настъпването им и незаконосъобразния административен акт. Настоящият състав намира обаче, че не е установена по несъмнен начин тази пряка връзка по отношение на настъпилите заболявания. Такава не се установява от изслушаните показания, тъй като независимо от медицинското образование, което притежава, свидетелката според съда не може да направи меродавно заключение, дали сочените от нея заболявания са резултат именно от незаконосъобразната заповед. Фактът на инвалидизация се потвърждава от представеното писмено доказателство – разпореждане за отпускане на лична пенсия за инвалидност, считано от 05.02.2009г. Дори да се приеме, че преживените неблагоприятни събития и причиненият от тях стрес са „отключили“ заболяванията, което е житейски вероятно, не е налице пряка причинно—следствена връзка между тях и отменения административен акт. Поради това, съдът намира в тази част иска за неоснователен. По изложените съображения, съдът намира, че искът за обезщетяване на неимуществени вреди следва да бъде уважен до размера от 3500 лв.

С оглед изхода на делото, следва да бъде уважено съразмерно на уважената част от иска своевременно направеното от страна на ищцата искане за възстановяване на разноските, направени по делото. Следва да бъде уважено и искането за присъждане на законна лихва, предвид акцесорния му характер. Искане за разноски от страна на ответника не е правено. Установява се по делото общ размер на разноските: 1044 лв., от които 20лв. – държавна такса, 100лв. – възнаграждение за вещо лице, 4лв. – банкова такса и 920лв. – платен хонорар за адвокат. От тази сума не подлежат на възстановяване от ответника 10 лв., която е недължимо платена заедно с дължимата държавна такса в размер на 10 лв. и следва да бъде възстановена от сметката на съда, при направено за това искане от ищцата. Поради това, сумата, въз основа на която следва да бъде определен подлежащият на възстановяване размер, е 1034лв. Уважената част на иска в общ размер на 10863 лв. /от тях 7363лв. – обезщетение за имуществени и 3500 лв. – обезщетение за неимуществени вреди/ представлява закръглено 53% от първоначално предявения размер – общо 20600лв. /съответно 13600 лв. за имуществени и 7000лв. за неимуществени вреди/. Следователно, съразмерната част от разноските, подлежаща на възстановяване е: $1034 * 0,53 = 548,02$ лв. /петстотин четиридесет и осем лева и две стотинки/.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на Г. Й. К., с ЕГН *, сумата 7363 /седем хиляди триста шестдесет и три/ лева – имуществени вреди, настъпили вследствие на заповед № ДК-23-16/14.02.2008г. на началника на Столична регионална дирекция за национален строителен контрол, отменена като незаконосъобразна, изразяващи се в лишаване от ползване на имот, за периода от 01.03.2008г. до 06.08.2009г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.02.2010г. до окончателното ѝ изплащане, а в останалата част до пълния предявен размер за сумата от 13600 (тринадесет хиляди и шестстотин) лева **ОТХВЪРЛЯ** иска като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на Г. Й. К., с ЕГН *, сумата 3500 /три хиляди и петстотин/ лева – неимуществени вреди, настъпили вследствие на заповед № ДК-23-16/14.02.2008г. на началника на Столична регионална дирекция за национален строителен контрол, отменена като незаконосъобразна, за периода от 01.03.2008г. до 06.08.2009г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.02.2010г. до окончателното ѝ изплащане, а в останалата част до пълния предявен размер за сумата от 7000 (седем хиляди) лева **ОТХВЪРЛЯ** иска като неоснователен.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на Г. Й. К., с ЕГН *, сумата 548,02 лв. /петстотин четиридесет и осем лева и две стотинки/ - разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: /п/